

[Erik Eriksen.]

der volder vanskeligheder. Vi kan hurtigt blive enige om, at en sådan løsning ville være at foretrække, men jeg skal ikke nægte, at jeg har mine tvivl om, at dette vilkår vil blive opfyldt. Vi må ikke glemme, at Danmark er det eneste land, hvis landbrug må klare sig uden beskyttelse af nogen betydning. Intet af de andre lande er interesseret i frihandel på landbrugsområdet, snarere tværtimod. I de meget komplicerede forhandlinger om frihandelsområdet er der efter min mening stor udsigt til, at Danmark vil blive sorteper. Det er muligt, at der ret snart vil blive dannet et frihandelsområde, skønt jeg ikke er tilbøjelig til at tro på det som noget umiddelbart forestående, slet ikke; men jeg frygter for, at det ikke vil blive tilfredsstillende set med danske øjne. Vi er nødt til at se i øjnene, at landbruget i det hele taget ikke kan holde til en yderligere forskelsbehandling; jeg tør føje til — og her taler jeg som fagmand — at det gælder navnlig for de mindre landbrug. Jeg må altså give udtryk for min tvivl med hensyn til muligheden af at skabe den fornuftige sikkerhed for lige konkurrencevilkår.

Det nordiske fællesmarked vil ikke kunne blive af større betydning for dansk landbrug; derfor er det, at interessen uvægerligt har vendt sig mod de seks landes fællesmarked. Det har da også hele tiden været en forudsætning for venstre, at man søgte at holde alle døre åbne, også døren til de seks. Det er klart, at det er regeringens ansvar at holde også denne dør åben, og skønner regeringen, at den skulle være ved at lukkes, må der straks finde nye forhandlinger sted. Jeg henstiller i denne forbindelse til regeringen, at den lægger den allerstørste vægt på at handle i kontakt med erhvervslivet, også med de politiske partier naturligvis, for i markedsforhandlingerne står vi over for en af de største afgørelser, vi har skullet træffe i flere generationer. Derfor er det af betydning, at der kan opretholdes enighed om fælles optræden.

Må jeg så endvidere sige, at jeg ikke ved denne lejlighed skal komme nærmere ind på den kamp, der i øjeblikket udspilles inden for det kommunistiske parti. Jeg er en interesseret tilskuere, for naturligvis er der perspektiver i denne kamps udfald. Det vil for-

bløffe mange politiske iagttagere, at partiets hårde kerne har råd til at kvittere en mand som det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der jo for os andre at se er en altoverskyggende personlighed inden for partiet. Det vil, tror jeg at turde sige, blive en smertelig opvågning for, jeg havde nær sagt de efterladte; men det er naturligvis ikke noget, der rager mig. Når striden er ført til ende, vil den anskuelse måske alligevel have fundet råderum hos begge de stridende parter, at Danmark er et godt lille demokratisk land at kæmpe i, også for kommunister.

Jeg skal heller ikke sige noget om regeringens omdannelse. Jeg har kun den ene bemærkning, at det jo er kedeligt med den radikale skuffelse over, at der ikke blev plads til det ærede medlem hr. Lannung. Skal man tro hans partifælle, det ærede medlem hr. Baunsbak-Jensen, forstår man slet ikke, hvorledes noget sådant kan gå til. Det ærede medlem hr. Baunsbak-Jensen siger, at det ærede medlem hr. Lannung er — det er et citat, hr. formand —

„en af de meget få nordiske delegerede, som har haft indflydelse i FN“,

og derfor vil han have ham udnævnt til FN-minister, som han siger, „under en delvis radikal regering“. Dette er i hvert fald ikke kedeligt.

Nu har jo, som det er offentligheden bekendt, den nuværende regering stået en tredjedel af valgperioden igennem. Må jeg derfor minde om, at allerede ved den første debat efter regeringens tiltræden fremhævede jeg, at flertalsregeringer principielt må anses for at være bedre end mindretalsregeringer. Det har nemlig forholdt sig således i alle efterkrigsårene, at mindretalsregeringerne har været tvunget til at måtte forhandle sig frem og har måttet slå af på deres principielle synspunkter. Vigtigere er det imidlertid, at en langsigtet lovgivning har været meget vanskelig at gennemføre, i ganske særlig grad hvis de første virkninger var upopulære. Ingen regering har jo kunnet vide, hvornår de radikale ledere anså det for at være i deres, jeg skal vel sige partipolitiske interesse at løbe storm mod regeringen. En flertalsregering har imidlertid mulighed for virkelig at gennemføre en langsigtet lovgivning. Men samtidig understregede jeg, at en forudsætning for flertalsregeringens heldige resultater på læn-